

V úterý se dalo do sněžení. Trochu překvapivě, když říkali, že zima už to má za sebou, jaro není za dveřmi, ale už je tady a sněžit, že sice bude, ale na Moravě. Možná, že se tedy Morava rozšířila do Prahy ☐ .Každopádně mi to ale udělalo radost. Jsem sněhový dítě, mám sních ráda, takže jsem byla nadšená. O to víc, že když jsem dojela z práce domů, tak tam ho bylo poměrně dost. A netál, držel se. Páník, páč jsme pořád ještě ve výstavbě (i když už jsou hrubé práce za námi), má ještě spoustu práce v předsíni, takže vzal ohařiska na procházku do civilizace, což je tak třičtvrtě hodky. Takže základní potřeby uspokojeny a tak jsme si mohli se psima vyrazit jen za zábavou. A taky tak krapítek za učením se zábavnou a nenápadnou formou. Protože i při zábavě, nebo právě při ní, se toho dá naučit nejvíc.

Na louku jsme nemohli, protože tam byla hromada dětí. A představa, jak je radostná Tali rozstřelí jak kuželky, se mi pranic nelíbila. Tak to halt vezmeme přímou čarou k bufíku. Poslední dobou se snažím tam dojít opačným směrem, protože to se Tali spíš udrží, ale tak co už. Jdem. Oba pěkně Ssssse mnou! Paráda, jdem, hodní, šikovní, jdeme, výborní jsou.... a už to točíme, že sejdeme dolů k rybníčkům a bum. Tali vypálí a letí tam. Letí šíleným obloukem, ale nechá se nakonec přivolat. Z mého obličejě může číst mou nespokojenost jak z knihy. Ťape vedle mě, jak pokorná Japonka. Sejdeme dolů a tam potkáme DžejmsBonda, neboli maltézáka-drsňáka Bondyho. A nastane poměrně veselá, ale hezká družba. Rumouš totiž využívá toho, že se snažím Tali slovně korigovat, aby se držela pokynu "Pomalůůů, malinkýý, miminko je tooo!" a musím mít na ni obě oči. Tali se snaží a vždycky pak s nadšením přiskočí ke mně, pro potvrzení, ešívá to jako dělá dobře. No a Rumíček si užívá toho "volna" a dělá to co nemá ☐ . Neboli skáče na paničku od DžejmsBonda. Ta místo, aby ho zpražila, tak se tomu směje . Pak už oba odvolávám, protože DžejmsBond by se chtěl s Tali pustit do řádění, jenže to by se mu nemuselo vyplatit. Je na flexině, takže to není dobrý nápad. Oba!! I ta flekatá, hezky poslechnou a jdeme se placatit k potůčku. Tali nechám jejímu štrachání se v rákosí a my si s Rumíčkem blbneme a skáčeme si přes potok. Pak si Fleky přivolám, ony vzorně poslechnou a skáčeme si hromadně. Hopíkání jí rozpumprdlíkuje a běží podél vody, kam nemá a přivolání musím dotáhnout. Ale podaří se.

Když si všimnu, že se k nám blíží obří kříženka ovčáka Mia a její miniaturní kámoš, využiju toho. Ohařiska mají sedni a vítat se jdou až na povel. Tali chvílku blbíkujee a hopíká a pak zas běží zpátky tam, kde nemá být. Přivolat se už nechá ale hezky. Prohodíme s páníčkem Mii pár slov a oni pak zamíří dál. My se kvůli hrajícím si dětem zůstaneme šmrdolit u zamrzlé vody a hledáme "ztracený" vodítko, který jsem mrskla do prostoru. Tali ho najde a už ho

nadšeně nese. Pak to pomalu otočíme domů a důra flekatá zkusí vyrazit do křoví, vytáhnu si ji odtamtud a za trest pochoduje u nohy jak trestanec. Vyjdeme zpátky před domy a když se k nám přiblíží z druhé strany přicházející DžejsBond, chová se Talimůra přímo vzorovaně. Oba ho jdou civilizovaně pozdravit a Tali se po letmém kontaktu sama nadšeně vrací za mnou. Rumíček se taktéž ovládne a neudělí paničce brežněvovský políbení. Oba ještě běží stříhnout jednu kočičku na strom před naším vchodem a pak už je “najdu”, jak pěkně čekají na podestě.